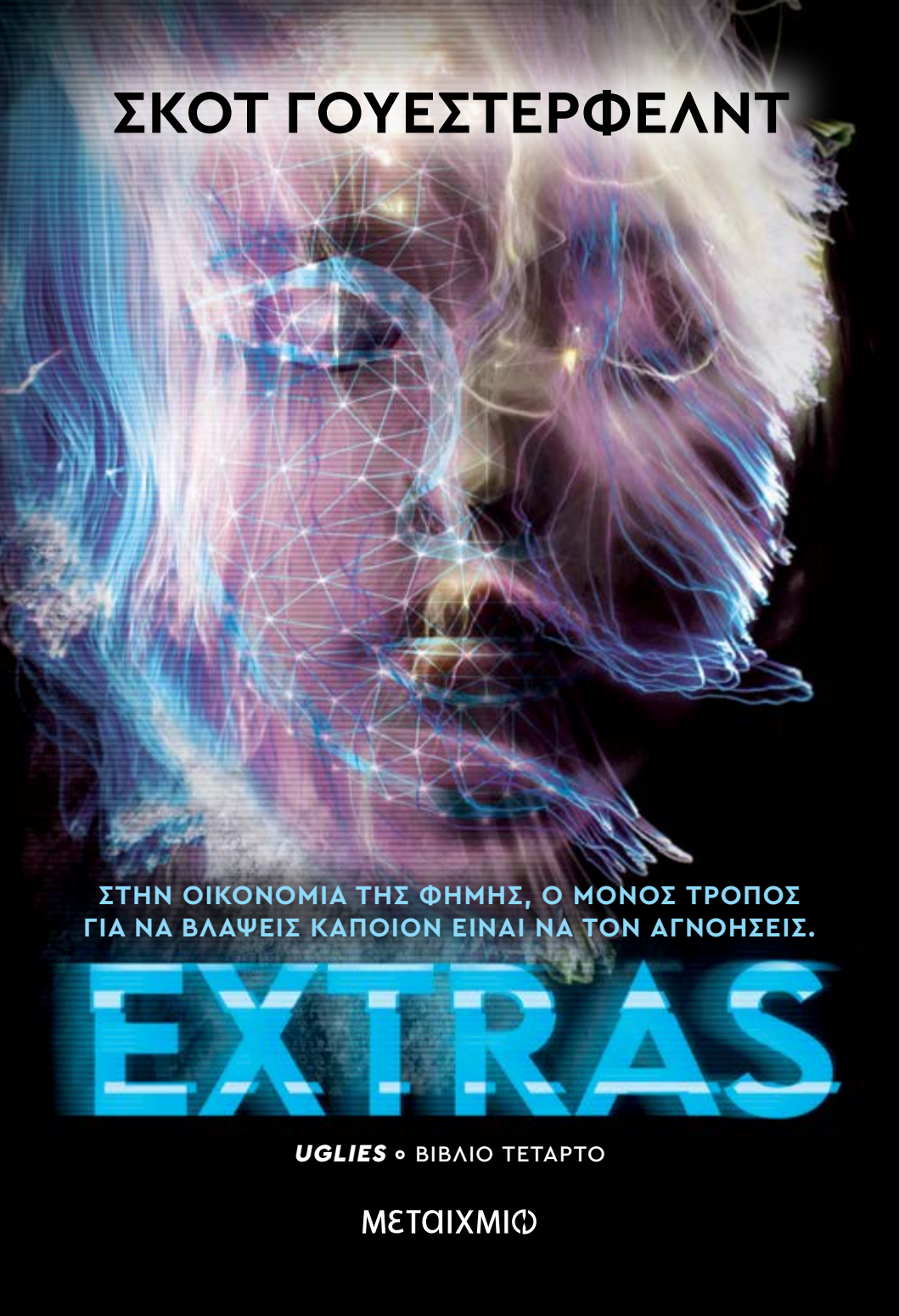

ΣΚΟΤ ΓΟΥΕΣΤΕΡΦΕΛΝΤ

ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΦΗΜΗΣ, Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΑΨΕΙΣ ΚΑΠΟΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΑΓΝΟΗΣΕΙΣ.

EXTRAS

UGLIES • ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2011

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Ιούνιος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Scott Westerfeld, *Extras*, Simon Pulse, 2007

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Κατερίνα Λελούδη
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν

ISBN 978-618-03-3582-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83582

Κ.Ε.Π. 5604 Κ.Π. 18225

© 2007, Scott Westerfeld (για το κείμενο)

© 2010, 2022, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με τη Simon & Schuster for Young Readers,
imprint της Simon & Schuster Children's Publishing Division.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Μέρος 1ο

ΓΙΑ ΔΕΣ ΕΔΩ

Λέτε όλοι ότι μας χρειάζεστε. Ίσως να είναι έτσι,
αλλά όχι για να σας βοηθήσουμε. Έχετε αρκετή βοήθεια,
με τα εκατομμύρια σαμπανιζάτα μυαλά
που θ' απελευθερωθούν, με όλες τις πόλεις
που αφυπνίζονται επιτέλους. Όλοι μαζί
είσαστε παραπάνω από αρκετοί
για ν' αλλάξετε χωρίς εμάς τον κόσμο.
Αποδώ και πέρα λοιπόν, ο Ντέιβιντ κι εγώ
θα είμαστε εδώ για να σας κλείνουμε τον δρόμο.
Βλέπετε, η ελευθερία έχει έναν τρόπο να καταστρέφει.

Τάλι Γιόνγκμπλαντ

ΦΤΩΧΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΡΟΝΕΜΕΝΗ

«Μογκλ;» ψιθύρισε η Άγια. «Είσαι ξύπνιος;»
Κάτι ανασάλεψε στο σκοτάδι. Μια στοίβα φόρμες θρόισαν σαν να ήταν κουρνιασμένο μέσα τους ένα ζωάκι. Κι ύστερα, ανάμεσα από τις πτυχές από βαμβάκι και μετάξι αράχνης, ξεπρόβαλε μια μικροσκοπική σιλουέτα. Υψώθηκε στον αέρα και πέταξε στο κρεβάτι της Άγια. Μικροσκοπικοί φακοί κοίταξαν το πρόσωπό της με περιέργεια κι ετοιμότητα, καθρεφτίζοντας το φως των αστεριών που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο.

Η Άγια χαμογέλασε. «Είσαι έτοιμος να πάμε για δουλειά;»

Ο Μογκλ απάντησε αναβοσβήνοντας τα φώτα νυχτερινής πορείας.

«Αουτς!» Η Άγια έκλεισε τα μάτια της. «Μην το ξανακάνεις αυτό! Με στραβώνεις!»

Έμεινε μερικές στιγμές ακόμη στο κρεβάτι, περιμένοντας να σβήσουν τα λαμπερά στίγματα στην όρασή της. Η ιπτάμενη κάμερα τρίφτηκε απολογητικά στον ώμο της.

«Δεν πειράζει, Μογκλ-τσαν» ψιθύρισε. «Απλώς θα 'θελα να είχα και υπέρυθρη».

Ένα σωρό παιδιά στην ηλικία της είχαν υπέρυθρη όραση, αλ-

λά οι γονείς της Άγια είχαν πρόβλημα με τις επεμβάσεις. Τους άρεσε να προσποιούνται ότι ο κόσμος ήταν ακόμη κολλημένος στην Εποχή των Ωραίων, τότε που ήταν όλοι υποχρεωμένοι να κλείσουν τα δεκάξι για ν' αλλάξουν τον εαυτό τους. Μερικές φορές οι μεγάλοι είναι τόσο άσχετοι από μόδα.

Έτσι η Άγια διατηρούσε τη μεγάλη μύτη της –που ήταν σαφώς άσχημη– και τη φυσιολογική της όραση. Όταν μετακόμισε από το σπίτι της στον κοιτώνα του σχολείου, οι γονείς της της έδωσαν άδεια να βάλει οφθαλμική οθόνη και δερμαντένα, αλλά το έκαναν απλώς και μόνο για να μπορούν να επικοινωνούν μαζί της όποτε ήθελαν. Από το τίποτα, κάτι ήταν κι αυτό. Ανοιγόκλεισε τα δάχτυλά της, ενεργοποιώντας με την κίνησή της το διασυνδεδεμένο δίκτυο της πόλης, που εμφανίστηκε στην όρασή της.

«Αχά» είπε στον Μογκλ. «Κοντεύουν μεσάνυχτα».

Δε θυμόταν να την πήρε ο ύπνος, αλλά το πάρτι των τεχνολογικών κεφαλών θα πρέπει να είχε αρχίσει. Σίγουρα θα είχε μαζευτεί ήδη τόσο πολύς κόσμος, άτομα με ακραίες επεμβάσεις και μανγκαπρόσωποι, ώστε κανείς δε θα έδινε σημασία σε μιαν ασήμαντη άσχημη που ήρθε να χαζέψει.

Άλλωστε, η ειδικότητα της Άγια Φους ήταν να περνά απαρατήρητη. Το αποδείκνυε η προσωπική της κατάταξη, που αναγραφόταν στη γωνία της οφθαλμικής οθόνης της: 451.396.

Της ξέφυγε ένας βαθύς αναστεναγμός. Σε μια πόλη ενός εκατομμυρίου κατοίκων, το νούμερο αυτό ήταν η χλωματερή των έξτρα, όπως έλεγαν εδώ τους άσημους, τους κομπάρσους της ζωής. Έκανε αναρτήσεις εδώ και δύο χρόνια σχεδόν, είχε ανεβάσει ένα ενδιαφέρον ρεπορτάζ πριν από μία μόλις εβδομάδα, κι όμως εξακολουθούσε να είναι ανώνυμη.

Απόψε όμως θ' άλλαζε, επιτέλους, αυτό.

«Φύγαμε, Μογκλ» ψιθύρισε καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι της.

Μια γκρίζα ρόμπα σχημάτιζε έναν άμορφο σωρό μπροστά στα πόδια της. Η Άγια τη φόρεσε πάνω από τη φόρμα του σχολείου και, αφού έδεσε τη ζώνη, κάθισε στο πρεβάζι του παραθύρου της. Ανασήκωσε αργά το πρόσωπό της στον νυχτερινό ουρανό, καθώς κρεμούσε έξω, στον κρύο νυχτερινό αέρα, πρώτα το ένα της πόδι και μετά το άλλο.

Ενεργοποίησε τα μπρασελέ ασφαλείας της, ρίχνοντας μια ματιά στο έδαφος, που βρισκόταν πενήντα μέτρα πιο κάτω.

«Εντάξει, σε πιάνει ίλιγγος».

Αν μη τι άλλο, δεν παραμόνευαν κάμερες ασφαλείας εκεί κάτω. Αυτό είναι το καλό όταν το δωμάτιό σου βρίσκεται στον δέκατο τρίτο όροφο – κανείς δεν περιμένει να το σκάσεις από το παράθυρο.

Πυκνά σύννεφα κρέμονταν χαμηλά στον ουρανό, αντανακλώντας τα φώτα του εργοταξίου στην άλλη άκρη της πόλης. Ο παγωμένος αέρας είχε μια γεύση πευκοβελόνων και βροχής, κι η Άγια αναρωτήθηκε αν θα ξεπάγιαζε με τη μεταμφίεσή της. Αλλά δεν μπορούσε να φορέσει πάνω από τη ρόμπα το σχολικό μπουφάν της και να έχει την απαίτηση να μην το προσέξει κανείς.

«Ελπίζω να είσαι φορτισμένος, Μογκλ. Τώρα θα πηδήξουμε».

Η ιπτάμενη κάμερα πέρασε πάνω από τον ώμο της, βγήκε από το παράθυρο και κούρνιασε στον κόρφο της. Είχε το μισό μέγεθος μιας μπάλας ποδοσφαίρου και χοντρό πλαστικό περίβλημα, ζεστό στην αφή. Μόλις τύλιξε γύρω του τα μπράτσα της, ένιωσε τα μπρασελέ ασφαλείας της να τρέμουν, πιάνοντας επαφή με τα μαγνητικά κύματα των ανυψωτήρων της ιπτάμενης κάμερας.

Έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. «Έτοιμος;»

Ο Μογκλ αναρίγησε στην αγκαλιά της.

Σφίγγοντας μ' όλη της τη δύναμη την ιπτάμενη κάμερα, η Άγια έπεσε στο κενό.

Τώρα πια ήταν πολύ πιο εύκολο να βγαίνει έξω.

Για τα δέκατα πέμπτα γενέθλιά της, ο Ρεν Ματσίνο –ο κοληλτός του μεγάλου αδερφού της– είχε αναβαθμίσει τον Μογκλ. Εκείνη του ζήτησε απλώς να τον κάνει πιο γρήγορο, ώστε να προλαβαίνει την ιπτάμενη σανίδα της. Αλλά ο Ρεν, όπως οι περισσότεροι τεχνοκέφαλοι, καμάρωνε για τις πατέντες του. Ο καινούριος Μογκλ ήταν αδιάβροχος, ανθεκτικός στους κραδασμούς και αρκετά ισχυρός, ώστε να μπορεί να μεταφέρει στον αέρα έναν επιβάτη με το βάρος της Άγια.

Να τον μεταφέρει κουτσά στραβά, τέλος πάντων. Η Άγια, με τα χέρια της τυλιγμένα γύρω από την ιπτάμενη κάμερα, δεν κινούνταν ταχύτερα από ένα άνθος κερασιάς που λικνίζεται καθώς πέφτει στο έδαφος. Κι αν εξαιρούσες την αγχωτική στιγμή του βήματος στο κενό, ήταν διασκεδαστικό.

Κοίταξε τα παράθυρα που περνούσαν δίπλα της – καταθλιπτικά δωμάτια με την καθιερωμένη τσαπατσουλιά. Στο Μέγαρο Ακίρα δε ζούσε κανένας διάσημος, μόνο ένα πλήθος άσημων έξτρα με κάθε λογής επεμβάσεις. Κάποιοι εγωκεντρικοί κάθονταν και μιλούσαν στις κάμερές τους, αν και δεν τους έβλεπε κανείς. Εδώ ο μέσος όρος προσωπικής κατάταξης ήταν εξακόσιες χιλιάδες, ένα νούμερο απελπιστικό κι αξιοθρήνητο.

Η ανωνυμία σε όλη της τη φρίκη.

Την Εποχή των Ωραίων, που η Άγια μόλις που τη θυμόταν,

αρκούσε να ζητήσεις φανταστικά ρούχα ή μια καινούρια ιπτάμενη σανίδα για να βγει ως διά μαγείας από μια τρύπα στον τοίχο. Σήμερα όμως η τρύπα δε σου έδινε τίποτα της προκοπής αν δεν ήσουν διάσημος ή δεν είχες πόντους να ξεodέψεις. Και για να πάρεις πόντους έπρεπε να παρακολουθήσεις μαθήματα ή να κάνεις αγγαρείες – βασικά ό,τι πρόσταζε η Επιτροπή Καλών Πολιτών.

Οι ανυψωτήρες του Μογκλ έπιασαν επαφή με το μεταλλικό πλέγμα κάτω από το έδαφος και η Άγια λύγισε τα γόνατά της, κυλώντας μόλις άγγιξε το έδαφος. Το υγρό γρασίδι λύγισε κάτω απ' το βάρος της σαν μουσκεμένο σφουγγάρι, μαλακό αλλά παγωμένο.

Άφησε τον Μογκλ κι έμεινε ξαπλωμένη για λίγες στιγμές στην υγρή από τη βροχή γη, περιμένοντας να καταλαγιάσουν οι χτύποι της καρδιάς της. «Είσαι εντάξει;»

Ο Μογκλ αναβόσβησε ξανά τα φώτα νυχτερινής πορείας.

«Εντάξει... πάλι με στράβωσες».

Ο Ρεν είχε αναβαθμίσει και τον εγκέφαλο της ιπτάμενης κάμερας. Βέβαια, η τεχνητή νοημοσύνη ήταν παράνομη ακόμη, αλλά ο καινούριος Μογκλ δεν ήταν ένα απλό πακέτο κυκλωμάτων κι ανυψωτήρων. Μετά τα μαστορέματα του Ρεν, είχε μάθει τις αγαπημένες γωνίες λήψης της Άγια, πότε να παίρνει πανοραμικά πλάνα και πότε να ζουμάρει, ακόμα και να κοιτάζει τα μάτια της για να καταλάβει τι ήθελε από εκείνον.

Για κάποιον λόγο όμως, είχε πρόβλημα με τη νυχτερινή όραση.

Η Άγια κράτησε κλειστά τα μάτια της κι αφουγκράστηκε καθώς ξεθώριαζαν τα λαμπερά στίγματα στην όρασή της. Δεν ακούγονταν βήματα, δε βόμβιζαν κάμερες ασφαλείας. Μοναδικός ήχος ήταν ένας πνιχτός θόρυβος μουσικής από τους κοιτώνες.

Η Άγια σηκώθηκε και τίναξε τα ρούχα της. Όχι ότι θα πρό-

σεχε κανείς το υγρό γρασίδι που είχε κολλήσει πάνω της· οι Βομβιστές Δημοσιότητας ντύνονταν έτσι ώστε να γίνονται αόρατοι. Η ρόμπα με την κουκούλα ήταν σαν τσουβάλι – η τέλεια μεταμφίηση για κάποιον που ήθελε να διεισδύσει ακάλεστος σ' ένα πάρτι.

Μ' ένα γύρισμα των μπρασελέ ασφαλείας, μια ιπτάμενη σανίδα σηκώθηκε από την κρυψώνα της μέσα στους θάμνους. Η Άγια ανέβηκε, στραμμένη στα λαμπερά φώτα της Περιοχής των Ωραίων.

Παράξενο που την έλεγαν ακόμη έτσι, παρόλο που οι περισσότεροι κάτοικοί της δεν ήταν πια ωραίοι – τουλάχιστον όχι με την παλιά έννοια. Η Περιοχή των Ωραίων ήταν γεμάτη άτομα με δερματοπίξελ, ακραίες επεμβάσεις κι ένα σωρό άλλες παράξενες μόδες. Μπορούσες να διαλέξεις ανάμεσα σ' ένα εκατομμύριο ωραία ή εκκεντρικά πράγματα ή να κρατήσεις για όλη σου τη ζωή το κανονικό σου πρόσωπο, αυτό με το οποίο γεννήθηκες. Στη σημερινή εποχή «ωραίος» σήμαινε να τραβάς την προσοχή.

Υπήρχε όμως κάτι που δεν είχε αλλάξει σε ό,τι αφορούσε την Περιοχή των Ωραίων: Αν δεν είχες κλείσει τα δεκάξι, δεν επιτρεπόταν να πηγαίνεις εκεί. Ειδικά τη νύχτα, που γίνονταν τα καλύτερα.

Ειδικά αν ήσουν ένας έξτρα, ένας άχρηστος, ένας άγνωστος.

Η Άγια, κοιτάζοντας την πόλη, ένιωσε να την τυλίγει η ασημαντότητά της. Καθένα από τα λαμπερά της φώτα αντιστοιχούσε σε έναν από το ένα εκατομμύριο ανθρώπους που δεν είχαν ούτε ακουστά την Άγια Φουζ. Και προφανώς δε θα τη μάθαιναν ποτέ.

Αναστέναξε καθώς έδινε μια ώθηση στη σανίδα της για να πετάξει.

Τα κρατικά δελτία ειδήσεων έλεγαν ότι η Εποχή των Ωραίων είχε περάσει για πάντα, απελευθερώνοντας την ανθρωπότητα από αιώνες αμυαλιάς. Ισχυρίζονταν ότι είχαν εξαλειφθεί οι διαχωρισμοί μεταξύ ωραίων, άσχημων και ηλικιωμένων. Ότι τα τελευταία τρία χρόνια είχε αποδεσμευτεί πληθώρα νέων τεχνολογιών, θέτοντας ξανά σε κίνηση την ανθρωπότητα.

Αλλά, απ' ό,τι έβλεπε η Άγια, ο κατακλυσμός ευφυΐας δεν τα είχε αλλάξει όλα...

Δεν είχε πάψει να είναι απαίσιο το να είσαι δεκαπέντε χρονών.

ΟΙ ΤΕΧΝΟΚΕΦΑΛΟΙ

«Το τραβάς αυτό;» ψιθύρισε η Άγια.
Ο Μογκλ βιντεοσκοπούσε ήδη, αντανακλώντας στους φακούς του τη λάμψη από τα πυροτεχνήματα ασφαλείας. Αερόστατα λικνίζονταν πάνω από το μέγαρο και γλεντοκόποι έπεφταν στριγκλίζοντας από τις ταράτσες, φορώντας γιλέκα του μπάντζι τζάμπινγκ. Ήταν σαν τα πάρτι του παλιού καιρού: ξέφρενο κέφι κι εκτυφλωτικά φώτα.

Τουλάχιστον έτσι περιέγραφε ο αδερφός της Άγια την Εποχή των Ωραίων. Εκείνα τα χρόνια έκαναν όλοι μια μεγάλη επέμβαση την ημέρα που έκλειναν τα δεκάξι. Σ' έκαναν πανέμορφο, αλλά ταυτόχρονα αλλοίωναν εν αγνοία σου την προσωπικότητά σου, έτσι ώστε να είσαι ανεγκέφαλος για να σε ελέγχουν πιο εύκολα.

Ο Χίρο δεν είχε μείνει για πολύ άμυαλος ωραίος· έκλεισε τα δεκάξι μόλις λίγους μήνες πριν από τον κατακλυσμό ευφυΐας που θεράπευσε τους ωραίους. Του άρεσε να ισχυρίζεται ότι εκείνοι οι μήνες ήταν απαίσιοι – λες και το να είσαι ρηχός και ματαιόδοξος ήταν μια φοβερή δοκιμασία για εκείνον. Αλλά δεν αρνήθηκε ποτέ πως ήταν φανταστικά τα πάρτι.

Όχι ότι θα ήταν εδώ απόψε ο Χίρο· ήταν πολύ διάσημος για

να κάνει κάτι τέτοιο. Η Άγια συμβουλευτήκε την οφθαλμική οθόνη της: Ο μέσος όρος προσωπικής κατάταξης των παρευρισκομένων κυμαινόταν κάπου γύρω στις διακόσιες χιλιάδες. Σε σύγκριση με τον μεγάλο αδερφό της, οι άνθρωποι σ' αυτό το πάρτι ήταν εντελώς ασήμαντοι – έξτρα, όπως τους έλεγαν.

Σε σύγκριση όμως με μιαν άσχημη με προσωπική κατάταξη μισό εκατομμύριο, ήταν διάσημοι.

«Πρόσεχε, Μογκλ» ψιθύρισε. «Είμαστε ανεπιθύμητοι εδώ».

Η Άγια φόρεσε την κουκούλα της μακριάς ρόμπας της και βγήκε απ' τις σκιές.

Μέσα είχε πήξει ο τόπος από τις ιπτάμενες κάμερες. Από το μέγεθος του Μογκλ ως τις λιλιπούτειες των παπαράτσι, που σχημάτιζαν σμήνη από κάμερες που δεν ξεπερνούσαν σε μέγεθος τον φελλό μιας σαμπάνιας.

Υπήρχαν πάντα τόσα να δεις στα πάρτι των τεχνοκέφαλων, κάθε λογής παλαβιάρηδες και φανταστικά νέα γκάτζετ. Μπορεί οι άνθρωποι να μην ήταν τόσο όμορφοι όσο την Εποχή των Ωραίων, αλλά τα πάρτι ήταν πολύ πιο ενδιαφέροντα: Έβλεπες ακραίες επεμβάσεις, με φίδια αντί για δάχτυλα και μαλλιά μέδουσας· ρούχα από έξυπνη ύλη που ανέμιζαν σαν σημαίες στο αεράκι· πυροτεχνήματα ασφαλείας ν' αναπηδούν στο πάτωμα, αποφεύγοντας με ελιγμούς τα πόδια των καλεσμένων και καίγοντας λιβάνι στο πέρασμά τους.

Οι τεχνοκέφαλοι ζούσαν για τις νέες τεχνολογίες – τους άρεσε να επιδεικνύουν τα τελευταία τους παιχνίδια κι οι ερασιτέχνες ρεπόρτερ λάτρευαν να τους βάζουν στις αναρτήσεις τους. Ο αένας κύκλος της δημιουργικότητας και της δημοσιότητας

αναβάθμιζε την προσωπική κατάταξη όλων των ενδιαφερομένων, κι έτσι ήταν όλοι ευχαριστημένοι.

Όλοι όσοι έπαιρναν προσκλήσεις, τέλος πάντων.

Μια ιπτάμενη κάμερα πέρασε κοντά, τόσο χαμηλά, που παραλίγο να τραβήξει το πρόσωπο της Άγια. Έσκυψε το κεφάλι της και κατευθύνθηκε σε μια παρέα Βομβιστών Διασημότητας. Δημοσίως φορούσαν πάντα τις κουκούλες τους σαν βουδιστές μοναχοί της εποχής των Προσκουριάδων. Βομβάρδιζαν ήδη: Δηλαδή επαναλάμβαναν ρυθμικά το όνομα κάποιου αυτοσχέδιου μέλους της παρέας τους, προσπαθώντας να πείσουν το διασυνδετικό σύστημα της πόλης ν' αναβαθμίσει την προσωπική του κατάταξη.

Η Άγια υποκλίθηκε στην παρέα κι άρχισε να φωνάζει ρυθμικά κι αυτή το όνομα, κρατώντας καλυμμένο το άσχημο πρόσωπό της.

Σκοπός του βομβαρδισμού ήταν η παρέμβαση στους αλγόριθμους διασημότητας της πόλης. Πόσες αναφορές του ονόματός σου χρειάζονταν για να μπεις στην πρώτη χιλιάδα; Πόσο γρήγορα υποβαθμιζόσουν αν έπαυαν όλοι να μιλάν για σένα; Η παρέα των Βομβιστών ήταν ένα μεγάλο ελεγχόμενο πείραμα, γι' αυτό φορούσαν όλοι τα ίδια απρόσωπα ρούχα.

Αλλά η Άγια πίστευε ότι οι περισσότεροι Βομβιστές δεν ενδιαφέρονταν για τις μαθηματικές εξισώσεις. Ήταν απλώς ζαβολιάρηδες, αξιοθρήνητοι έξτρα –δηλαδή ασήμαντοι– που προσπαθούσαν να κλέψουν λίγη δημοσιότητα. Κατά τον ίδιο τρόπο κατασκεύαζαν διασημότητες την εποχή των Σκουριάδων –προβάλλοντας με αναρτήσεις κάποιους συγκεκριμένους άμυαλους ωραίους κι αγνοώντας όλους τους άλλους.

Τι νόημα είχε η οικονομία της διασημότητας αν σου υπαγόρευαν άλλοι για ποιον να μιλάς;

Η Άγια όμως συνέχισε να φωνάζει ρυθμικά, συγκεντρωμένη στην οφθαλμική οθόνη της για να παρακολουθεί τι γινόταν από τις κάμερες του Μογκλ. Η ιπτάμενη κάμερα περιφερόταν πάνω από το πλήθος, προβάλλοντας ένα ένα τα πρόσωπα.

Η μυστική ομάδα που είχε ανακαλύψει η Άγια πρέπει να βρισκόταν κάπου εδώ. Μόνο οι τεχνοκέφαλοι μπορούσαν να στήσουν τέτοιο κόλπο...

Τους ανακάλυψε πριν από τρεις νύχτες, να στέκονται πάνω σ' ένα από τα καινούρια, μαγνητικά αιωρούμενα τρένα που διέσχιζαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα τη βιομηχανική ζώνη – τόσο γρήγορα, ώστε όλες οι λήψεις του Μογκλ ήταν θολές, κουνημένες και άχρηστες.

Η Άγια έπρεπε να τους ξαναβρεί. Όποιος έστησε το τρελό κόλπο της ισορροπίας πάνω σε μαγνητικό τρένο θα γινόταν αστραπιαία διάσημος.

Η προσοχή του Μογκλ όμως είχε περισπαστεί από μια ομάδα Νέας Διατροφής, που στεκόταν κάτω από μian αιωρούμενη ροζ σφαίρα. Έπιναν απ' αυτή με καλαμάκια μήκους ενός μέτρου, σαν αστροναύτες που μάζευαν το χυμένο τσάι τους.

Η ομάδα Νέας Διατροφής ήταν παλιά ιστορία – ο Χίρο είχε αναρτήσει ένα ρεπορτάζ γι' αυτούς τον προηγούμενο μήνα. Έτρωγαν εξαφανισμένα μανιτάρια που καλλιεργούσαν από αρχαίους σπόρους, έφτιαχναν παγωτό με υγρό άζωτο και πρόσθεταν γεύσεις σε παράξενες μορφές ύλης. Η αιωρούμενη ροζ ουσία έμοιαζε με αεροζελέ – ένα φαγητό με την πυκνότητα σαπουνόφουσας.

Μια μικρή φυσαλίδα έσπασε και διαλύθηκε. Η Άγια μύρισε ρύζι και σολομό κι έκανε μια γκριμάτσα. Μπορεί το να τρώς παράξενα πράγματα να ήταν ένας πολύ αποτελεσματικός τρό-

πος ν' αναβαθμίσεις την κατάταξή σου, αλλά εκείνη προτιμούσε το σούσι της πιο χειροπιαστό από τον κοπανιστό αέρα.

Πάντως, της άρεσε να βρίσκεται ανάμεσα στους τεχνοκέφαλους, έστω κι αν έπρεπε να κρύβεται. Οι περισσότεροι κάτοικοι της πόλης ήταν προσκολλημένοι στο παρελθόν, προσπαθώντας ν' ανακαλύψουν εκ νέου τα χαϊκού, τη θρησκεία και την τελετουργία του τσαγιού – όλα αυτά που χάθηκαν την Εποχή των Ωραίων, όταν είχαν όλοι εγκεφαλικές κακώσεις. Αλλά οι τεχνοκέφαλοι οικοδομούσαν το μέλλον, αναπληρώνοντας τρεις αιώνες χαμένης προόδου.

Εδώ ήταν το μέρος να βρεις συναρπαστικά ρεπορτάζ.

Ξάφνου, τράβηξε την προσοχή της κάτι στην οφθαλμική οθόνη της.

«Στάσου εκεί, Μογκλ!» ψιθύρισε. «Κάνε πανοραμική λήψη αριστερά».

Εκεί, πίσω από την ομάδα Νέας Διατροφής, ένα γνωστό πρόσωπο τους έκανε χάζι καθώς προσπαθούσαν να πιάσουν μερικές σκόρπιες φυσαλίδες.

«Είναι μιά απ' αυτούς! Ζουμάρισε».

Το κορίτσι ήταν γύρω στα δεκαοχτώ, με κλασική επέμβαση καινούριας ωραίας και μάτια που θύμιζαν λίγο μάνγκα, δηλαδή ιαπωνικό κόμικ. Φορούσε εξάρτυση αιωροσφαίρισης κι αιωρούνταν με χάρη δέκα εκατοστά πάνω από το πάτωμα. Κι έπρεπε να είναι διδάσημη. Την περιέβαλλε ένας κύκλος διασημότητας, δηλαδή μια συντροφιά φίλων και «φαν» για να κρατάν μακριά τους έξτρα.

«Πήγαινε κοντά να τους ακούσεις» ψιθύρισε η Άγια. Ο Μογκλ πλησίασε στην άκρη του κύκλου και λίγες στιγμές αργότερα τα μικρόφωνά του έπιασαν το όνομα της κοπέλας. Η οφθαλμική οθόνη της Άγια άρχισε να κατεβάζει δεδομένα...

Η Έντεν Μάρου ήταν παίκτρια της αιωροσφαίρισης – έξω αριστερά στα Χελιδόνια, που είχαν πάρει πέρσι το πρωτάθλημα της πόλης. Ήταν επίσης θρυλική για τους σούπερ ενισχυμένους ανυψωτήρες της.

Σύμφωνα με όλες τις αναρτήσεις, η Έντεν μόλις είχε δώσει στο αγόρι της τα παπούτσια στο χέρι λόγω «διαφορετικών στόχων». Φυσικά, αυτό σήμαινε στην πραγματικότητα πως «ήταν πολύ διάσημη για εκείνον». Η προσωπική κατάταξη της Έντεν εκτοξεύτηκε στις δέκα χιλιάδες μόλις πήρε η ομάδα της το πρωτάθλημα, ενώ ο πώς-τον-λένε ήταν καθηλωμένος στις πεντακόσιες χιλιάδες. Η κοπέλα έπρεπε να τα φτιάξει με κάποιον ισάξió της.

Αλλά δεν κυκλοφορούσε καμιά φήμη για την καινούρια ομάδα μαγνητικών τρένων της Έντεν. Προφανώς, το κρατούσε μυστικό, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να το φανερώσει.

Αν το ανέβαζε πρώτη η Άγια, θα γινόταν διάσημη από τη μια στιγμή στην άλλη.

«Ακολουθήσέ την» είπε στον Μογκλ πριν συνεχίσει να φωνάζει ρυθμικά.

Μισή ώρα αργότερα η Έντεν Μάρου έφυγε.

Η απομάκρυνση από τους Βομβιστές ήταν σκέτη ευτυχία – η Άγια πρέπει να είχε φωνάξει τουλάχιστον ένα εκατομμύριο φορές το όνομα «Γιοσίο Νάρα». Ευχήθηκε να χαρεί ο Γιοσίο την πλασματική αναβάθμισή του, γιατί δεν ήθελε να ξανακούσει το όνομά του.

Από την εικόνα που έστελνε από ψηλά ο Μογκλ, η Άγια είδε την Έντεν Μάρου να βγαίνει από την πόρτα – μονάχη, χωρίς τη συνοδεία της. *Σίγουρα* πήγαινε να συναντήσει τη μυστική ομάδα της.

«Μείνε κοντά της, Μογκλ» έκρωξε η Άγια. Έτσι όπως φώ-

ναζε τόση ώρα, είχε βραχυνιάσει ο λαιμός της. Ένας αιωρούμενος δίσκος με ποτά πέρασε από δίπλα της. «Θα σε προλάβω σ' ένα λεπτό».

Πήρε ένα ποτήρι στην τύχη και το κατέβασε μονορούφι. Το αλκοόλ τής προκάλεσε ένα δυνατό ρίγος – όχι ακριβώς αυτό που χρειαζόταν. Άρπαξε άλλο ένα ποτό με μπόλικά παγάκια και κίνησε για την έξοδο.

Μια ομάδα δερματοπίξελ της έκλεινε τον δρόμο. Τα σώματά τους άλλαζαν χρώματα σαν μεθυσμένοι χαμαιλέοντες. Γλίστρησε ανάμεσά τους, αναγνωρίζοντας μερικά πρόσωπα από τις αναρτήσεις ακραίων επεμβάσεων. Η διασημότητά τους της προκάλεσε μια μικρή ανατριχίλα.

Έξω, στα σκαλοπάτια του μεγάρου, η Άγια έχυσε το ποτό ανάμεσα απ' τα δάχτυλά της, πιάνοντας τα παγάκια. Τα έβαλε στο στόμα της κι άρχισε να τα μασάει. Μετά την αποπνικτική ατμόσφαιρα του πάρτι, ο πάγος στο στόμα της ήταν θεσπέσιος.

«Ενδιαφέρουσα επέμβαση» είπε κάποιος.

Η Άγια κοκάλωσε... Η κουκούλα της είχε πέσει, αποκαλύπτοντας το άσχημο πρόσωπό της.

«Ε... ευχαριστώ». Τα λόγια βγήκαν πνιχτά κι η Άγια κατάπιε βιαστικά τον μασημένο πάγο. Το αεράκι χτύπησε το ιδρωμένο πρόσωπό της και συνειδητοποίησε πόσο εκτός μόδας έδειχνε.

Το αγόρι χαμογέλασε. «Πώς σου ήρθε η ιδέα γι' αυτή τη μύτη;»

Η Άγια είχε καταπιεί τη γλώσσα της, αλλά κατάφερε ν' ανασηκώσει τους ώμους της. Στην οφθαλμική οθόνη της έβλεπε ότι η Έντεν Μάρου διέσχισε πετώντας την πόλη, μα ήταν αδύνατον να ξεκολλήσει τα μάτια της απ' το αγόρι. Το πρόσωπό του ήταν μάνγκα: τεράστια λαμπερά μάτια και φίνα χαρακτη-

ριστικά με μια εξωπραγματική ομορφιά. Μακριά λεπτά δάχτυλα χαίδευαν το τέλειο μάγουλό του καθώς την περιεργαζόταν.

Αυτό ήταν το παράξενο: Ότι εκείνος χάζευε αυτήν.

Αλλά εκείνος ήταν πανέμορφος κι αυτή άσχημη.

«Άσε με να μαντέψω» της είπε. «Από κάποιον πίνακα ζωγραφικής των Προσκουριάδων;»

«Ε... όχι ακριβώς». Άγγιξε τη μύτη της ενώ κατάπινε τα τελευταία υπολείμματα του πάγου. «Βασικά, είναι... αυτοσχεδισμός;»

«Έπρεπε να το φανταστώ. Είναι τόσο πρωτότυπο». Υποκλίθηκε. «Φριζ Μιζούννο».

Η Άγια ανταπέδωσε την υπόκλιση, ενώ εμφανιζόταν στην οφθαλμική οθόνη της η προσωπική του κατάταξη: 4.612. Συνειδητοποίησε μ' ένα ρίγος ότι μιλούσε με κάποιον διάσημο, δικτυωμένο και σημαντικό.

Εκείνος περίμενε να του πει κι η Άγια το όνομά της. Και μόλις του το έλεγε, θα έβλεπε την κατάταξή της και θα έστρεφε το υπέροχο βλέμμα του σε κάτι πιο ελκυστικό. Έστω κι αν του άρεσε το άσχημο πρόσωπό της για κάποιον παράλογο, ανεξήγητο λόγο, το να είσαι έξτρα ήταν απλά εξευτελιστικό.

Άλλωστε, η μύτη της *παραήταν* μεγάλη.

Έστριψε το μπρασελέ ασφαλείας της καλώντας τη σανίδα της. «Με λένε Άγια. Αλλά τώρα... πρέπει να φύγω».

Υποκλίθηκε. «Φυσικά. Πρέπει να δεις κόσμο, να βομβαρδίσεις ονόματα».

Η Άγια γέλασε. «Α, αυτό. Βασικά δεν είμαι... Απλά κυκλοφορώ ινκόγκνιτο».

«Ινκόγκνιτο;» Το χαμόγελό του ήταν χάρμα οφθαλμών. «Είσαι πολύ μυστηριώδης».

Η σανίδα της ήρθε και στάθηκε δίπλα στη σκάλα. Η Άγια την κοίταξε, διστάζοντας. Ο Μογκλ ήταν ήδη μισό χιλιόμετρο μακριά, ακολουθώντας ολοταχώς την Έντεν Μάρου στο σκοτάδι, αλλά κάτι μέσα στην Άγια τής φώναζε να μείνει.

Γιατί ο Φριζ την κοίταζε ακόμη στα μάτια.

«Δεν επιδιώκω να είμαι μυστηριώδης» είπε. «Απλώς μου βγαίνει έτσι».

Γέλασε. «Θέλω να μάθω το επίθετό σου, Άγια. Αλλά νομίζω πως δε μου το είπες σκόπιμα».

«Συγγνώμη» ψέλλισε ανεβαίνοντας στη σανίδα της. «Αλλά πρέπει ν' ακολουθήσω κάποια. Πριν... πριν τη χάσω».

Υποκλίθηκε μ' ένα πλατύ χαμόγελο. «Καλό κυνήγι».

Η Άγια έδωσε μια ώθηση στη σανίδα της και πέταξε στο σκοτάδι, έχοντας στ' αυτιά της το γέλιο του.

Λίγα χρόνια μετά την ανατροπή του καθεστώτος των Ειδικών από την επαναστάτρια Τάλι Γιάνγκμπλαντ, μια πολιτιστική αναγέννηση σαρώνει τον κόσμο. «Τεχνοκέφαλοι» επιδεικνύουν τα τελευταία γκάτζετ τους, «αναρτιστές» διαδίδουν κουτσομπολιά και μόδες και άτομα με ακραίες επεμβάσεις έχουν κόλλημα με την πλαστική χειρουργική. Η δημοτικότητα είναι η κινητήρια δύναμη της κοινωνίας κι όλοι λαχταρούν να γίνουν διάσημοι. Η δεκαπεντάχρονη Άγια Φουζ δεν αποτελεί εξαίρεση. Αλλά η προσωπική της κατάταξη είναι τόσο χαμηλή, ώστε ουσιαστικά η Άγια είναι ένα τίποτα. Μία «έξτρα». Η μόνη της ελπίδα να γίνει διάσημη είναι να αναρτήσει ένα πρωτότυπο συγκλονιστικό ρεπορτάζ. Και τότε ανακαλύπτει τυχαία ένα φοβερό μυστικό. Η Άγια ξέρει ότι βρίσκεται στα πρόθυρα της δημοσιότητας. Ωστόσο, τα στοιχεία που ετοιμάζεται ν' αποκαλύψει δε θ' αλλάξουν μόνο τη δική της μοίρα... αλλά και τη μοίρα αυτού του θαυμάσιου καινούριου κόσμου.

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ
ΣΤΟ NETFLIX**

ISBN:978-618-03-3582-8

9 786180 335828

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83582

metaixmio.gr